

Debat

Folkekirkens Nødhjælp: Lokale behov skal være rettesnoeren for den nye udviklingspolitiske linje

Reelle ligeværdige partnerskaber, hvor vi virkelig lytter til myndighedernes og befolkningernes behov, kompetencer og kapaciteter, bør være den klare linje for den kommende udviklingspolitiske strategi, skriver Birgitte Qvist-Sørensen.

29. september 2023

Det kom nok som en overraskelse for mange, da udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen tidligere på året udpegede ligeværdige partnerskaber og alliancer med det globale syd som en af tre hovedprioriteter i en ny udenrigspolitisk strategi.

Men med krigen i Ukraine er det for alvor gået op for Danmark og Vesten, at det globale syd ikke per automatik nynner med på Vestens melodier, men spiller med der, hvor de har bedst mulighed for at blive set og hørt.

Udvidelsen af Briks-samarbejdet med lande som Etiopien, Egypten og Iran bekræfter blot de nye geopolitiske toner, og på Africa Climate Summit i Nairobi tordnede Kenyas præsident, William Ruto, mod kolonial tænkning, samarbejde og udviklingsbistand på Vestens betingelser.

Man får næsten lyst til at byde regeringens kursændring velkommen med et: "Bedre sent end aldrig". Men der er ingen grund til at pege fingre, for så kan vi ikke undgå også at pege på os selv.

Så i Folkekirkens Nødhjælp hilser vi styrkelse af partnerskaber med det såkaldte globale syd velkommen, og det skal selvfølgelig også være slagsangen i den nye udviklingspolitiske strategi.

Større råderum til de lokale aktører

Det bør betyde et markant anderledes fokus på at styrke ligeværdige partnerskaber

mellem civilsamfundsorganisationer i det globale syd og nord, og flere og mere fleksible midler kanaliseret direkte ud i de samfund, der er hårdest ramt af globale kriser.

Men de ramte samfund skal selv have muligheden for at løse udfordringerne, hvis de får adgang til ressourcer og rådgivning.

De lokale aktører har direkte adgang til udsatte befolkningsgrupper og kan sikre effektiv og bæredygtig hjælp, fordi de forstår konteksten bedst. Det gør man ikke nødvendigvis som dirigenter i København, Geneve eller New York.

Flere penge til lokalisering var og er også mantraet i Grand Bargain og Charter4Change, som verdens største donorer og udviklingsorganisationer med gode intentioner underskrev i 2016 med et mål om, at minimum 25 procent af bistandsmilliarderne i fremtiden skulle administreres af lokale aktører.

Men siden er det faktisk gået den forkerte vej. Ser man alene på de globale humanitære budgetter, så er det faktisk kun 1,2 procent, der i dag går direkte til lokale aktører. Det laveste resultat i 5 år.